

POSTANOWIENIE

Dnia 1 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa E. T.

przeciwko P. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 1 czerwca 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 23 stycznia 2019 r., sygn. akt [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania
kasacyjnego w orzeczeniu kończącym postępowanie
w sprawie.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania

w nawiązaniu do tych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), któremu nadał formę pytania, „czy fakt uchwalenia aktu prawa miejscowego, w tym przypadku obszaru ograniczonego użytkowania, w sytuacji kiedy część jego zapisów odnosi się do określonych terenów, na których nie występują przekroczenia dopuszczalności poziomów hałasu i nie zmienia sposobu korzystania z nich, uznawane może być z założenia za wpływające na obniżenie wartości nieruchomości z uwagi na jej „stygmatyzację” i przyjmowanie za tym, że zawsze wiąże się to z negatywnym oddziaływaniem akustycznym?”

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania na problem o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygnięty w dotychczasowym orzecznictwie i wymagający pogłębionej wykładni. Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurystyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których ono powstało. Zagadnienie powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę problemu interpretacyjnego, którego dotyczy dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna jest wnoszona w konkretnej sprawie, to zarówno charakter rozpoznawanego roszczenia, jak i ustalony przez sądy meriti stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy byłby związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Problem sformułowany przez pozwanego nie ma cech określonych wyżej, gdyż odpowiedzi na postawione przez niego pytanie dostarcza istniejące orzecznictwo Sądu Najwyższego. W szczególności ostatnio w wyrokach z 23 marca 2018 r., II CSK 306/17 (nie publ.) i z 11 marca 2020 r., I CSK 688/18 (nie publ.) Sąd Najwyższy - przytaczając wcześniejsze orzeczenia, w tym np. uchwałę Sądu Najwyższego z 12 października 2001 r., III CZP 57/01 (OSNC 2002, Nr 5, poz. 57), wyroki z 25 maja 2012 r., I CSK 509/11 (OSNC 2013, Nr 2, poz. 26), z 25 lutego 2009 r., II CSK 546/08 (OSNC-ZD 2009, nr D, poz. 103), z 25 lutego 2009 r., II CSK 565/08 (nie publ.), postanowienia z 24 lutego 2010 r., III CZP 128/09 (nie publ.), z 24 lutego 2010 r., III CZP 128/09 („Izba Cywilna” 2011, nr 5, s. 35) - wskazał, że związek ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania z obniżeniem

wartości nieruchomości należy rozumieć szeroko. W związku z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania pozostaje nie tylko obniżenie wartości nieruchomości będące następstwem ograniczeń przewidzianych bezpośrednio w treści rozporządzenia o utworzeniu obszaru, lecz także obniżenie jej wartości wynikające z tego, że na skutek wejścia w życie rozporządzenia dochodzi do zwężenia granic własności (art. 140 i 144 k.c.) i tym samym ścieśnienia wyłącznego władztwa właściciela względem nieruchomości położonej na obszarze ograniczonego użytkowania. Właściciel, który przed wejściem w życie rozporządzenia mógł żądać zaniechania immisji przekraczającej standard ochrony środowiska, zostaje w wyniku ustanowienia obszaru możliwości takiej pozbawiony. Szkodą podlegającą naprawieniu na podstawie art. 129 ust. 2 ustawy - Prawo ochrony środowiska jest więc także obniżenie wartości nieruchomości wynikające z faktu, że właściciel musi liczyć się z koniecznością znoszenia dopuszczalnych na tym obszarze immisji. Zmniejszenie wartości nieruchomości jest drugą postacią szkody, wymienioną w art. 129 ust. 2 ustawy - Prawo ochrony środowiska obok ograniczenia możliwości korzystania z niej.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.